

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **L. Č.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Praha 8, Černého 517/13

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. KUJI 33888/2017,
sp. zn. OOSČ 315/2017 OOSC/128,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění.

I. Předmět žaloby

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Světlá nad Sázavou (dále jen „*správní orgán*“) ze dne 17. 3. 2017, č. j.: MSNS/20894/2015/OD-PŘ-307-Sý, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) spáchaných z nedbalosti, a to porušením § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 1 písm. a) citovaného zákona (užití vozidla k jízdě s prasklým čelním sklem a nepřipoutání žalobce při jízdě bezpečnostním pásem), za což byla žalobci uložena pokuta podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve výši 1.500 Kč. Tímtež rozhodnutím byla žalobci zároveň uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce shrnul žalobní námitky do sedmi bodů. V prvním z nich namítal zánik odpovědnosti za přestupek, a to v souvislosti s novelizací zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb., provedenou zákonem č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“), zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Dále žalobce namítal vady výroku rozhodnutí ve věci, který je podle něho v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) a s § 77 přestupkového zákona. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá překvapivost žalovaného rozhodnutí, spočívající v tom, že žalovaný nezrušil rozhodnutí správního orgánu, když se neřídil jeho právním názorem vyjádřeným v předchozím zrušujícím rozhodnutí ohledně výsledku policistů. Podle čtvrtého žalobního bodu bylo rozhodnuto na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť ten prý nebylo možno z výpovědí policistů vyvodit. V pátém žalobním bodu žalobce namítá retroaktivitu a porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a § 7 odst. 1 přestupkového zákona, když se správní orgány nezabývaly otázkou, zda není novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajných přestupků, pro žalobce příznivější. Nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů namítá žalobce v šestém žalobním bodu. V sedmém žalobním bodu žalobce namítal, že se nedopustil porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť v době zastavení policisty jel právě na nejbližší místo, kde by mohl závadu odstranit. V závěru žaloby vyjádřil žalobce a jeho právní zástupce nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
3. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 14. 8. 2017. Uvedl v něm, že žalobce podal proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí pouze blanketní odvolání, takže v něm absentovaly jakékoliv odvolací důvody a argumentace k nim. Přes výzvu své odvolání nedoplnil. Jde o standardní účelovou taktiku prováděnou Ing. M. J., jako obecným zmocněncem přestupců. Žalovaný trvá na tom, že v rámci odvolacího řízení řádně přezkoumal zákonnost žalovaného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo. K námitce prekluze uvedl, že přestupek byl projednán a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo

právní moci ve lhůtě stanovené § 20 v té době platného přestupkového zákona č. 200/1990 Sb., když ta část zákona č. 204/2015 Sb., kterou byl mimo jiné změněn § 20 přestupkového zákona, nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015. V dalším odkázal na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

5. Krajský soud nařídil k výslovnému požadavku žalobce k projednání žaloby jednání na den 17. 5. 2019. Přestože k němu byli účastníci řízení řádně předvoláni, žalobce, respektive jeho právní zástupce, se jej bez jakékoliv omluvy nezúčastnil. Naopak žalovaný svoji neúčast při jednání předem řádně omluvil. Protože projednání žaloby nebránily žádné důvody (viz § 49 odst. 3 a § 50 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dále jen „s.ř.s.“), projednal krajský soud žalobu v nepřítomnosti účastníků řízení. Přezkoumal přitom napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.
6. Ještě předtím však považuje krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených*

námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nepůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
10. Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-

130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

11. A nyní k jednotlivým žalobním námitkám.

1. Prekluze

12. Žalobce předně namítal prekluzi daného přestupkového jednání. K tomu krajský soud zjistil, že podle oznámení přestupku ze dne 21. 10. 2015, č.j. KRPJ-106728-3/PŘ-2015-161616, vyhotoveného Policií ČR, krajským ředitelstvím policie Kraje Vysočina, obvodním oddělením Světlá nad Sázavou, měl žalobce spáchat téhož dne celkem dva přestupky (jízdou motorovým vozidlem, které mělo na čelním skle prasklinu přes celou jeho šířku a dále nebyl žalobce při této jízdě motorovým vozidlem připoután bezpečnostním pásem). Prvoinstanční správní orgán, který byl příslušný danou přestupkovou věc řešit, tj. Městský úřad Světlá nad Sázavou, vydal na základě toho dne 1. 12. 2015 Příkaz o uložení pokuty žalobci. Proti tomuto Příkazu (viz č.l. 8 správního spisu), který byl žalobci doručen dne 9. 12. 2015, podal žalobce odpor, a proto bylo pokračováno v přestupkovém řízení, v němž žalobce zastupoval obecný zmocněnec Ing. M. J. Přestupkové řízení zakončil správní orgán rozhodnutím ze dne 8. 3. 2016, č.j. MSNS/20894/2015/OD-PŘ-307-Sý, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. K odvolání žalobce žalovaný uvedený prvoinstanční rozhodnutí rozhodnutím ze dne 1. 6. 2016, č.j. KUJI 45245/2016, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání. Nové rozhodnutí ve věci (v pořadí druhé) vydal správní orgán dne 12. 10. 2016 pod č.j. MSNS/20894/2015/OD-PŘ-307-Sý. Žalobce proti němu podal znovu odvolání a žalovaný prvoinstanční správní rozhodnutí opět rozhodnutím ze dne 8. 12. 2016 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Po dalším projednání dané přestupkové věci vydal správní orgán dne 17. 3. 2017 pod č.j. MSNS/20894/2015/OD-PŘ-307-Sý, již v pořadí třetí rozhodnutí, které žalobce opět napadl odvoláním, avšak to již žalovaný žalovaným rozhodnutím ze dne 5. 5. 2017, č.j. KUJI 33888/2017, sp. zn. OOSC 315/2017 OOSC/128, zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.
13. O přestupku - přestupcích žalobce spáchaných dne 21. 10. 2015, tedy bylo rozhodnuto s konečnou platností až dne 5. 5. 2017. Pokud jde o namítanou prekluzi, spojenou se zánikem odpovědnosti za ně, platila v tu dobu (od spáchání přestupků do doby pravomocného rozhodnutí o nich) následující právní úprava (dále citace § 20 ve znění provedeném zákonem č. 204/2015 Sb., změna zákona o přestupcích a některých dalších zákonech):

§ 20

Zánik odpovědnosti za přestupek

(1) Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

2) Běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.

(3) Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.

(4) Do běhu lhůty podle odstavců 1 až 3 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.

14. Tučným písmem vyznačil krajský soud ustanovení, která byla pro rozhodnutí o této žalobní námitce stěžejní.
15. Podle citovaného ustanovení tedy běžela pro daný případ od 21. 10. 2015 prekluzivní jednoroční lhůta podle odst. 1 citovaného ustanovení, která však byla přerušena doručením Příkazu žalobci dnem 9. 12. 2015 (viz § 20 odst. 2 poslední věta výše citovaného ustanovení). V důsledku toho počala od tohoto okamžiku běžet nová jednoroční lhůta pro projednání přestupku, jejímž posledním dnem by byl 9. prosinec 2016. Protože ale vydal správní orgán dne 8. 3. 2016 pod č.j. MSNS/20894/2015/OD-PŘ-307-Sý, rozhodnutí o přestupku (poté, co byl Příkaz k odporu proti němu zrušen), jímž byl žalobce uznán vinným, došlo k opětovnému přerušování běhu této lhůty a od 9. 3. 2016 začala jednoroční prekluzivní lhůta běžet znovu. Totéž se opakovalo i při vydání dalších rozhodnutí o přestupcích vydaných správním orgánem (viz výše - dne 12. 10. 2016 a dne 8. 12. 2016), takže k namítané prekluzi nedošlo. Jinými slovy, počet těchto možných přerušování zákon nestanoví, aplikace tohoto institutu je omezena pouze dobou dvou roků od spáchání přestupku (viz odstavec třetí shora citovaného ustanovení). Přestupky byly spáchány dne 21. 10. 2015, přičemž s konečnou platností o nich bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím dne 5. 5. 2017, č. j. KUJI 33888/2017, sp. zn. OOSČ 315/2017 OOSC/128, tedy ještě v zákonem uvedené objektivní lhůtě 2 roků, tedy v době, kdy ještě odpovědnost za ně nezanikla.
16. K žalobcovým úvahám ohledně účinnosti užitých ustanovení zákona č. 204/2015 Sb. (viz bod 9 a další žaloby), pak krajský soud uvádí, že se s nimi ztotožňuje pouze v tom, že tento zákon zavedl dělenou účinnost, v ostatním však již jeho názor nesdílí. Dnem 1. 10. 2016 totiž nabyla účinnosti ta část uvedeného zákona, která upravuje evidenci přestupků a povinnosti správních orgánů evidovat určité údaje o přestupcích. Pokud jde o změnu přestupkového zákona, podle které bylo správními orgány zúčastněnými na řízení postupováno, tak ta nabyla účinnosti již dnem 1. 10. 2015. Krajský soud rozumí strategii žalobce založené na znění přechodného ustanovení čl. II bodů 1 a 3 citované novely zákona o přestupcích, nicméně je toho názoru, že přechodná ustanovení neupravují účinnost nových pravidel, na která se vztahují, nýbrž jejich uplatnění ve vztahu k dosavadní právní úpravě. Z toho krajský soud dovozuje, že žalobcem odkazovaná přechodná ustanovení nemají vliv na účinnost uvedené změny zákona o přestupcích, speciálně pak jeho bodů 3 až 8 čl. I, která nabyla účinnosti dle čl. XXVI zákona č. 204/2015 Sb. již shora uvedeným dnem 1. 10. 2015.
17. Článek XXVI zákona č. 204/2015 Sb. totiž stanoví že: *„Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení.“*
18. Krajský soud se tedy neztotožňuje s námitkou žalobce v tom, že by odpovědnost za přestupky zanikla, když rozhodnutí o nich nenabylo právní moci do 9. 12. 2016 (viz bod 6 žaloby). Byly totiž spáchány dne 21. 10. 2015 a v tomto případě bylo možné na ně aplikovat ustanovení § 20 odst. 2 a odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zák. č. 204/2015 Sb.

19. Právě zmíněným zákonem č. 204/2015 Sb. se prodloužila lhůta pro prekluzi odpovědnosti za přestupek z jednoho na dva roky v případě, kdy běh lhůty je přerušován vydáváním rozhodnutí o přestupku, což platí i na projednávaný případ, jak popsáno výše. Žalobce nesprávně vychází z názoru, že článek I. bod 6 zákona č. 204/2015 Sb., ve kterém jsou uvedeny zmíněné nové odstavce 2 a 3 ustanovení § 20 přestupkového zákona, nabyt účinnosti až dnem 1. 10. 2016, avšak pomíjí účelově skutečnost, že v článku XXVI. je účinnost tohoto zákona, rozhodná pro aplikaci článku I., jeho bodu 6, a tedy i pro aplikaci výše zmíněných odstavců 2 a 3 nově uvedených v § 20 přestupkového zákona, rozhodná právní úprava obsahující okamžik nabytí účinnosti nikoliv celého zákona č. 204/2015 Sb., tj. od 1. 10. 2016 (což je „*první den čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení*“, jak je uvedeno ve zmíněném článku XXVI.), ale rozhodné je datum 1. 10. 2015, jelikož ustanovení článku I. bodů 3 až 8, tedy i článku I. bodu 6, v němž je uvedena právní úprava týkající se přerušení běhu lhůt pro projednání přestupků (§ 20 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích) nabývá účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, jak stanoví článek XXVI. cit. zákona (tímto dnem je 1. 10. 2015). V projednávané věci tak již platí zmíněná dvouletá lhůta pro projednání přestupku, a v ní se tak i stalo, neboť přestupky byly spáchány dne 21. 10. 2015 a pravomocně rozhodnuto o nich bylo dne 5. 5. 2017.
20. Při rozhodování soudu o tom, zda došlo či nedošlo k prekluzi odpovědnosti za přestupek, není relevantním ani žalobcem zmiňovaný metodický pokyn Krajského úřadu Jihomoravského kraje, rozhodující je právní úprava, ze které soud výše zmíněný závěr vyvodil a nebyl povinen přihlížet k jakýmkoliv metodickým pokynům, které nejsou pramenem práva. Námitku prekluze tak krajský soud neshledal odůvodněnou.

2. Vady výroku

21. Žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno ustanovení zvláštního právního předpisu, které mělo být porušeno tím, že použil k jízdě vozidlo, jehož čelní sklo mělo prasklinu. Je v něm totiž uvedeno pouze ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, které však samo o sobě žádnou konkrétní povinnost neobsahuje, a proto jen odkaz na ně nemůže postačovat. Ve výroku rozhodnutí není rovněž uvedeno ustanovení, podle kterého by mělo být vozidlo žalobce (resp. sedadlo, na kterém seděl) povinně vybaveno bezpečnostním pásem. Přitom pokud by tomu tak nebylo, nemohl by se žalobce dopustit daného přestupku. Z výroku nelze ani zjistit, zda žalobce seděl na sedadle, které bylo povinně vybaveno bezpečnostním pásem. Výrok rozhodnutí tak obsahuje podle žalobce nedostatečnou skutkovou kvalifikaci, neboť neobsahuje všechny okolnosti nezbytné k závěru, že došlo k přestupku, za který je výrokem ukládána sankce.
22. Žalobce rovněž poukazoval na to, že mu je výrokem zjevně kladen za vinu jeden přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to pro porušení jeho § 5 odst. 1 písm. a) a dále § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. V tom případě jde však podle žalobce o nesprávné právní hodnocení, neboť se jedná o přestupky dva, byť spáchané v souběhu.
23. Z výroku nelze také jednoznačně dovodit, zda žalobce užil předmětné vozidlo k jízdě jako řidič, nebo pouze jako spolujezdec. Vyplývá z něho pouze to, že jej užil k jízdě, což je však pojem obecný, který zahrnuje jak řidiče, tak spolujezdce (případně např. i vlastníka přepravované věci). Výrok rozhodnutí proto pokládá žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, za

vadný, jelikož na základě jeho obsahu nelze s jistotou dovodit, zda došlo ke spáchání přestupku, neboť výrok neobsahuje všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru o naplnění všech znaků dané skutkové podstaty (z výroku není zřejmé, zda byl žalobce řidič vozidla nebo pouze spolujezdec). Přitom ust. § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu může porušit pouze řidič.

24. Dále žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu v dané věci neodpovídá ustanovení § 77 přestupkového zákona, když v něm není uvedeno ustanovení, které mělo být porušeno tím, že užil k jízdě vozidlo s prasklinou v předním skle. Brojil rovněž proti tomu, že správní orgán rozhodl o uložení pokuty na základě ust. § 125c odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, ačkoliv toto ustanovení v době, kdy žalobce údajné přestupky spáchal, ještě neexistovalo. Takový postup je podle žalobce nepřezkoumatelný a nezákonný. Ve výroku není rovněž uvedeno, že by správní orgán rozhodoval ve společném řízení a ukládal společnou sankci, ačkoliv s ohledem na to, že rozhodoval o dvou přestupcích, by takto postupovat měl.
25. Ani tyto námitky neshledal krajský soud natolik opodstatněnými, aby na základě nich bylo možno žalované rozhodnutí zrušit.
26. Správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce byl „*shledán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Přestupek byl spáchán z nedbalosti. Uvedeného přestupku se L. Č. dopustil porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, neboť dne 21. 10. 2015 v čase 07:45 hodin v ulici Sázavská ve Světlé nad Sázavou užil k jízdě osobní motorové vozidlo, registrační značky x, které mělo prasklinu čelního skla, a to po celé šířce. Při jízdě s vozidlem nebyl připoután bezpečnostním pásem.*“
27. V odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí pak správní orgán ke zmíněným přestupkům mimo jiné uvedl, že má za zjištěné a prokázané, že se žalobce dopustil přestupku, neboť podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem a podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič motorového vozidla kromě povinností uvedených v § 4 a § 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud je jím sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Citovanými ustanoveními se však žalobce neřídil. K otázce použití vozidla s prasklým předním sklem správní orgán uvedl, že tato skutečnost byla jednoznačně zjištěna po provedeném dokazování. A žalovaný k této otázce ve směru k žalobci pokračoval následovně:

„Je zde tedy naprosto odůvodněný závěr, že tímto svým jednáním porušil povinnosti vyplývající z platného ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kdy řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (zvláštním právním předpisem se v tomto případě rozumí zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu

na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů), dále vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů).

Obviněný použil vozidlo, které nesplňuje podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, jak má na mysli ustanovení § 37 písm. a) cit. Zákona č. 56/2001 Sb. (silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích), přičemž dle ustanovení § 40 odst. 2 písm. b) bod 1 cit. vyhlášky č. 341/2002 Sb., závadou na vozidle je v zasklení vozidla prasklé nebo poškozené čelní sklo ve stíratelné ploše o délce nebo průměru větším než 20 mm, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí – viz. ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.).

Z jednání obviněného je zřejmé, že se při účasti na provozu na pozemních komunikacích nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní a dále se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, jak je uvedeno v ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Proto správní orgán I. stupně konstatuje, že obviněný svým jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kde je stanoveno, že řidič motorového vozidla je povinen být za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem, pokud je jím sedadlo povinně vybaveno.“

28. Krajský soud k tomu předně uvádí, že pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je pro něho rozhodným hlediskem skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil toho kterého přestupku. Vychází totiž z názoru, který byl vysloven v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, podle něhož „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ V posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku, když podklady, které použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněných přestupků. Za tohoto stavu nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Respektive námitka, že ve výroku rozhodnutí chybí ustanovením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu odkazované konkrétní ustanovení zvláštního právního předpisu, které mělo být žalobcem porušeno.
29. Krajský soud si dovede představit výrok, jehož se dožaduje žalobce, ale také i to, jak by v takových případech výroky správních rozhodnutí v často banálních věcech, jako je ostatně i tato, „bobtnaly“ a stávaly se konec konců nepřehlednými. A to zcela zbytečně a v rozporu se zásadou ekonomie řízení. Proto má za plně postačující, pokud je odkazované ustanovení rozebráno v odůvodnění rozhodnutí, v němž se správní orgán zvláštním právním předpisem, jak uvedeno výše, zabýval. Odkazoval v něm totiž na předpis o schvalování technické způsobilosti vozidel a citoval z ustanovení § 40 odst. 2 písm. b) bodu prvního vyhlášky č. 341/2014 Sb. (nesprávně jen označil tuto vyhlášku jako vyhlášku č. 341/2002 Sb.), podle něhož byla v době rozhodování o přestupku

závadou na vozidle, která vždy ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, závada v zasklení vozidla, spočívající v prasklém nebo poškozeném čelním skle ve stíratelné ploše o délce nebo průměru větším než 20 mm. V přezkoumávané věci byla prasklina přes celou šíři čelního skla a nemůže být proto sebemenších pochyb o tom, že jízda s takto poškozeným vozidlem ohrožovala bezpečnost silničního provozu.

30. Pokud jde o námitku týkající se nepřipoutání řidiče (žalobce) bezpečnostním pásem za jízdy motorovým vozidlem, ani tu neshledal krajský soud za opodstatněnou. V důkazním řízení bylo prokázáno, že žalobce byl ve vozidle sám, tedy v pozici řidiče a že nebyl připoután. Ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu přitom zcela jasně stanoví, že řidič motorového vozidla je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno. O tom, že daný typ vozidla takto bylo vybaveno, nemá krajský soud vzhledem k jeho typu a stáří, které je patrné z fotodokumentace ze správního spisu, žádné pochybnosti. Ostatně žalobce netvrdil opak, tedy že u předmětného vozidla nemá sedadlo řidiče pásy (zádržný systém), že nejsou povinně předepsány. že jde o veterána atd.
31. K opakovaným námitkám žalobce, že mělo jít o dva přestupky a přitom mu je podle výroku rozhodnutí kladen za vinu pouze jeden přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, krajský soud uvádí, že obě žalobcem spáchaná protiprávní jednání (porušení výše uvedených povinností dle zákona o silničním provozu) jsou podřaditelná pod přestupek stanovený právě citovaným ustanovením, přičemž oba přestupky jsou postižitelné stejnou pokutou v rozsahu 1.500,-Kč až 2.500,-Kč. Žalobci přitom byla uložena ta nejnižší možná pokuta. Pokud tedy správní orgán neuspokojil žalobce v tom, že nezmínil, že o obou přestupcích vede společné řízení, o čemž materiálně není pochyb s ohledem na výrok správního orgánu a odůvodnění obou správních rozhodnutí, žádnou újmu z toho žalobce neměl.
32. K námitce pod bodem č. 22, týkající se uložení pokuty správním orgánem podle ještě neexistujícího ustanovení § 125c odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, a to v kontextu doby spáchání uvedených přestupků, krajský soud uvádí, že podle znění § 125c citovaného zákona ke dni 21. 10. 2015, kdy ke spáchání přestupků došlo, byl upraven postih za ně v odstavci 4. písm. f) zákona o silničním provozu, a to pokutou ve výši od 1 500,-Kč do 2 500,-Kč. V době rozhodování správního orgánu ve věci, jakož i v době vydání žalovaného rozhodnutí, došlo oproti předchozí úpravě ke změně v tom, že možný postih pokutou za dané přestupkové jednání byl upraven v § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, přičemž ke změně výše pokuty nedošlo. Byla opět stanovena ve výši od 1 500,-Kč do 2 500,-Kč, takže se žalobce nijak nedotkla. Za této situace musí krajský soud konstatovat, že žalobcem namítané zákonné ustanovení bylo užito správně.
33. Lze tak uzavřít, že i námitky žalobcem uplatněné v této části žaloby nejsou oprávněné, že v rozhodnutí správního orgánu (ve výroku a odůvodnění) je uveden skutkový stav věci, jakož i uvedena právní ustanovení, vztahující se ke skutkovým podstatám daných přestupků, že z rozhodnutí jako celku lze učinit jednoznačný závěr o tom, jakých přestupků se žalobce dopustil, jaké normy porušil. Výrok, jak jej vymezil správní orgán I. stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný, když popis jednání žalobce ve výroku rozhodnutí (místem, časem a způsobem spáchání deliktů), jej následně umožňuje subsumovat pod stanovenou skutkovou podstatu.

3. Překvapivost napadeného rozhodnutí

34. Překvapivost žalovaného rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že žalovaný již ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 1. 6. 2016, č.j. KUJI 45245/2016, zavázal správní orgán k tomu, aby provedl výslech zasahujících policistů. Přesto byl v dalším průběhu řízení vyslechnut jen policista V. Ch. Proto bylo podle žalobce pochopitelné, že k jeho dalšímu odvolání bylo žalovaným zrušeno i následující rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 12. 2016, č. j. KUJI 93188/2016, sp. zn. OOSČ 933/2016 OOSC/322. Rovněž v něm žalovaný uvedl, že ukládá správnímu orgánu provést výslech obou zasahujících policistů.
35. Žalobce pokračoval s tím, že správní orgán se tímto jasným pokynem žalovaného (odvolacího orgánu) neřídil, neboť v dalším průběhu přestupkového řízení vyslechl pouze policistu J. L., respektive nevyslechl opětovně policistu Ch. k tomu, jak zjistil přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem, a dále, kdo a jak řešil se žalobcem přestupek. Právě proto prý legitimně očekával, že žalovaný následně k jeho odvolání zruší i další rozhodnutí správního orgánu ze dne 17. 3. 2017, č. j. MSNS/20894/2015/OD-PŘ-307-Sý, když ten opět nerespektoval pokyn žalovaného a neprovedl dostatečné dokazování. Pokud snad žalovaný změnil v mezidobí na tuto věc názor, měl to dát žalobci najevo, neboť žalobce předpokládal, že budou vyslechnuti oba policisté.
36. Žalobce proto namítá, že legitimně očekával, že žalovaný rozhodnutí prvního stupně opět zruší, tak jako dříve, když správní orgán nevyslechl znovu svědka Ch.. Z týchž důvodů pro něho bylo překvapivé i rozhodnutí prvního stupně, neboť legitimně očekával, že správní orgán se bude pokynem žalovaného řídit, že tedy před vydáním rozhodnutí znovu svědka Ch. vyslechně. Proto také vyčkával se svým vyjádřením k věci do okamžiku, až bude provedeno všechno dokazování.
37. K tomu krajský soud zjistil, že obecný zmocněnec žalobce Ing. M. J. vstoupil do daného přestupkové řízení podáním odporu proti Příkazu o uložení pokuty ze dne 1. 12. 2015. Jmenovaný zmocněnec se zúčastnil projednání přestupku u správního orgánu dne 5. 2. 2016, kdy se k věci vzneseného obvinění proti žalobci ze spáchání shora již zmíněných dvou přestupků vůbec nevyjádřil, a to ani následně ve lhůtě pro to stanovené správním orgánem do 19. 2. 2016. Třeba přitom poznamenat, že mu za tím účelem byla vydána kompletní kopie příslušného správního spisu. Proti prvnímu z rozhodnutí správního orgánu ve věci ze dne 8. 3. 2016 podal obecný zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které nedoplnil ani po výzvě správního orgánu.
38. Podáním ze dne 30. 6. 2016 byl zmocněnec žalobce znovu předvolán správním orgánem k projednání přestupků na den 24. srpna 2016, při kterém měly být provedeny výslechy svědků. Ten se však z účasti na tomto jednání omluvil s tím, aby mu byly zaslány kopie svědeckých výpovědí k vyjádření. Nelze tedy, než konstatovat, že Ing. M. J., jako zástupce žalobce, neměl vůbec snahu být výslechu svědků přítomen, klást jim otázky, konfrontovat je apod. K uspokojení jeho práv tak byly již jen z tohoto důvodu plně dostačující i odděleně provedené výslechy. Při jednání dne 24. 8. 2016 byl proveden svědecký výslech nstržm. V. Ch., který mimo jiné vypověděl, že při kontrole bylo zjištěno, že dané vozidlo má prasklé čelní sklo, což dokládal barevnou fotodokumentací a že při zastavování vozidla řízeného žalobce zřetelně viděli (zasahující policisté), že nemá zapnutý bezpečnostní pás, respektive, že jej z tohoto důvodu zastavovali. Protokol z tohoto jednání byl doručen zmocněnci žalobce dne 26. 8. 2016. Opět na něj nikterak

nereagoval, tak po cca jeden a půl měsíci rozhodl správní orgán znovu ve věci. Zmocněnec žalobce opět podal proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí blanketní odvolání, tedy odvolání neobsahující žádné jeho důvody, žádnou polemiku se skutkovými a právními závěry správního orgánu. Na základě něho žalovaný přesto znovu prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání, a to z toho důvodu, že byl jako svědek vyslechnut pouze jeden z policistů. Odůvodnění tohoto druhého zrušujícího rozhodnutí zakončil tím, jak se toho žalobce dovolává. že: „*ukládá správnímu orgánu I. stupně provést výslech obou svědků – zasahujících policistů, a zadokumentovat u každého průběh zjištění přestupku a jeho následné řešení s odvolatelem.*“ Poté byl zmocněnec žalobce předvolán k dalšímu jednání v dané věci na den 17. ledna 2017, avšak rovněž se z účasti na něm předem omluvil. Výslovně přitom konstatoval, že „*Jako důvod mé nepřítomnosti uvádím to, že netrvám na své účasti u svědecké výpovědi zakročujícího policisty.*“

39. Z uvedeného je zřejmé, vzdor žalobní námitce, že nebyli vyslechnuti oba policisté současně (při jednom jednání), že zmocněnec žalobce ani s takovým postupem nepočítal, že očekával výslech pouze druhého z policistů, když sám mluví o výsledku policisty v jednotném čísle. A takové představy neměl ani žalovaný, jak plyne z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, neboť vždy mu šlo jen o to, aby byli vyslechnuti oba policisté, bez ohledu na to, zda při jednom jednání společně (souběžně) či každý samostatně v jiný den, jako tomu bylo ostatně i v této věci. Tento závěr plyne zcela jasně z odůvodnění žalovaného rozhodnutí na straně třetí, a to od cca poloviny této stránky dolů. Požadavek žalovaného na provedení výslechu obou svědků – zasahujících policistů, tak byl naplněn, když před konečným rozhodnutím ve věci byli oba vyslechnuti.
40. Rovněž z výsledku policisty prap. J. L. plyne, že se žalobce daných přestupků dopustil. Vypověděl totiž, že mu ve výhledu na vozidlo nic nebránilo, že žalobce během jízdy připoután nebyl a že se při zastavování vozidla nepokoušel připoutat ani odpoutat. Nikdo jiný, než žalobce ve vozidle nebyl, při kontrole byl žalobce seznámen s tím, že vozidlo má prasklé přední sklo po celé šíři. Na to řidič reagoval tím, že nebude s policií nic řešit. Skutečnost, že žalobce nebyl připoután, potvrdil prap. J. L. k výslovnému dotazu i opakovaně.
41. O nějaké překvapivosti rozhodnutí žalovaného tak nemůže být ani řeči. Nepřekvapuje naopak postoj jmenovaného obecného zmocněnce, když ten postupuje v obdobných přestupkových věcech stejně obstrukčním způsobem, jako v této věci a tím připravuje podklad pro budoucí správní žaloby, podávané jménem žalobců pojištěných u Motoristické vzájemné pojišťovny, Družstva, a to advokáty Mgr. Jaroslavem Topolem a Mgr. Václavem Voříškem.
42. Obstrukční taktika spočívá v tom, že všechny z pohledu žalobce rozhodné okolnosti neuvádí jeho zmocněnec ve správním přestupkovém řízení, ale až v žalobě, jako v této věci. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci nebylo uplatňování práv před správním orgánem nijak znemožněno ani ztíženo. Zástupce žalobce byl správním orgánem informován o všech důležitých úkonech, ten však na ně nereagoval a neuvedl tak jedinou věcnou námitku, kterou by vyjádřil nesouhlas s průběžnými závěry přestupkového řízení. Tímto postupem se tak připravil žalobce o možnost osobně se k věci vyjádřit. Žádné věcné námitky neuváděl zmocněnec žalobce Ing. M. J. ani v odvoláních, přestože byl k doplnění odvolacích důvodů řádně vyzýván. Dle názoru krajského soudu tak postupoval v rozporu se zásadami logiky, neboť námitky

je třeba uplatňovat v řízení co nejdříve. Jsou-li skutkového charakteru, a jestliže zcela popírají možnost protiprávního jednání, není logické, že jsou uplatněny poprvé až v žalobě se značným časovým odstupem. Takovéto jednání považuje krajský soud za účelové s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím času.

43. Zmocněnec Ing. M. J. je ostatně těmito kousky krajskému soudu znám, viz např. jeho rozsudek ze dne 12. 11. 2015, č. j. 51A 11/2014-76, v němž k uvedené strategii jmenovaného uvedl mimo jiné následující:

„V tomto místě dlužno poznamenat, že v dané přestupkové věci vystupující obecný zmocněnec pan Ing. M. J. je nadepsanému krajskému soudu znám z úřední činnosti. Jako obecný zmocněnec totiž vystupuje v řadě jiných přestupkových věcech, v současné době i ve věcech vedených pod sp. zn. 51A 7/2014 a 51A 10/2014, v nichž užívá stejné procesní strategie (projednání přestupku oddaluje z obdobných důvodů, podává blanketní odvolání, nereaguje na výzvy k doplnění odvolání a teprve, když je ve věci rozhodnuto, podává přestupce, již jako žalobce, obšírnou žalobu). (-) Správní orgány, rozhodující ve věci, tak nemají v průběhu přestupkového řízení žádnou povědomost o jeho nápadech, respektive jim ani nemohlo přijít na mysl, že by se jimi měly zabývat, a to ve světle doloženého skutkového stavu věci.“

44. V tomto směru třeba zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7As 10/2016-47 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je poukazováno na to, že „je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již ve správním řízení, nejpozději v odvolacím řízení, jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek u obou instancí správního řízení. Navíc se může teprve ex post námitka podaná o chybách měření jevit jako účelová. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních či skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení se správními předpisy“.

45. V přezkoumávané věci sice nešlo o měření rychlosti, podstata (nutnost uplatnění námitek bez okolků) je ale stejná.

4. Nedostatečně zjištěný skutkový stav

46. Vzhledem k výše uvedenému má i krajský soud za prokázané, že se žalobce daných přestupků skutečně dopustil, když výsledek dokazování byl v tomto směru zcela jednoznačný (viz svědecké výpovědi + barevná fotodokumentace, z níž je prasklina předního skla naprosto zřetelná). Jinými slovy, uvedené důkazy byly dostatečné k závěru o tom, že žalobce předmětné přestupky skutečně spáchal. Odpověď na námitky žalobce ohledně neprokázání místa, kde jejich pozorovatel stál, jaký měl výhled atd., dávají buď samotné svědecké výpovědi zasahujících policistů či plynou z důkazu provedeného fotodokumentací. Žalobce naopak nepředložil a nenavrhl žádný důkaz, kterým by relevanci provedených důkazů správním orgánem vyvrátil.

47. Skutkový stav byl tedy dostatečným způsobem zjištěn, žádné „opomenuté“ důkazy v dané věci neexistovaly, žádných dalších důkazů nebylo třeba, neboť skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a v dané věci neexistovala žádná důvodná pochybnost o vině žalobce. Krajský soud má ve shodě s orgány veřejné správy zúčastněných na řízení výpovědi svědků za přesvědčivé a dostatečně detailní pro přijaté závěry. Pokud se pak svědek prap. J. L. vyjádřil k průběhu silniční kontroly, že probíhala nestandardně, když žalobce mařil fotografování čelního skla spouštěním stěračů, krajskému soudu nezbyvá, než mu

přisvědčit. Takovéto jednání má totiž do rozumnosti chování skutečně hodně daleko, vymyká se natolik, že si je svědci rozhodně musí zapamatovat. Krajský soud proto nevidí důvod k tomu zjišťovat, jak uvádí žalobce, zda se v důsledku toho nechtěli policisté žalobci pomstít, když uvedená situace nastala až v době, kdy byly předmětné přestupky policisty zjištěny, nehledě na to, že přestupkové řízení vedl správní orgán od policistů odlišný.

5. Retroaktivita

48. Tento žalobní bod sestává z jedné jediné věty, v níž je namítáno, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda není novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání přestupků, pro žalobce příznivější. Tato žalobní námitka tak byla vznesena ve zcela obecné formě. Žalobce v ní neodkazuje na žádnou novelu zákona o silničním provozu, neuvedl, v čem by měla být novější úprava pro žalobce příznivější. Na uvedenou námitku lze tak odpovědět zase obecně, když si lze jen domýšlet, o co vlastně žalobci jde. Proto k ní krajský uvádí, že novější právní úprava (viz výše již žalobní námitka č.2) není pro žalobce příznivější, když výše možné sankce - pokuty za daná přestupková jednání se v žalobcem označeném časovém úseku nezměnila a byla od částky 1.500,-Kč do výše 2.500,-Kč.

6. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

49. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spojoval žalobce i s tvrzením, že se správní orgán nezabýval materiální stránkou přestupku v souvislosti s porušením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Ohledně § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona pak žalobce namítal, že je absurdní sankcionovat řidiče, jede-li ve vozidle sám, neboť v takovém případě ohrožuje pouze sebe. Dodal, že pokud není protiprávní spáchat sebevraždu, tak že je absurdní a protiprávní někoho sankcionovat za to, že vytváří nebezpečí pouze pro své vlastní zdraví a svůj vlastní majetek. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost úvah správního orgánu o formě zavinění, když je nijak nespecifikoval.
50. Důvodnou neshledal krajský soud ani žalobní námitku, podle které se správní orgán nezabýval materiální stránkou přestupku souvisejícího s porušením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, když o jejím naplnění nemá sebemenších pochyb. Správní orgán dostatečně popsal skutkový stav věci, rozsah poškození předního čelního skla, a právě již tento stav materiální stránku naplňuje, neboť jízda s takovým motorovým vozidlem bezpochyby ohrožuje bezpečnost účastníků silničního provozu. Jak ostatně vyplývá z již výše uvedeného (tehdy platného) ustanovení § 40 vyhl. č. 341/2014 Sb., upravujícího „Závady na vozidle, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích“ a který na daný případ plně dopadá. Správní orgán přitom uzavřel, že se žalobce dopustil tohoto protiprávního jednání z nedbalosti, a pokud k tomu žalobce očekával více, dlužno dodat, že i přesto je věc z hlediska naplnění skutkové podstaty zcela zřejmá. Ostatně, v tom případě neměl být v průběhu přestupkového řízení zcela pasivní.
51. V dané věci, zvláště pak s ohledem na rozsah poškození čelního skla, dospěl krajský soud k závěru, že zde není žádný prostor pro zpochybňování materiální stránky daného přestupku. Žalobce totiž vytvořil potenciálně nebezpečnou situaci, přičemž je zcela bez významu, že nedošlo ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích přestupků totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.

52. Totéž lze říci i ohledně přestupku spočívajícího v tom, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, musí být řidič motorového vozidla za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno. Krajský soud má již jen na základě shlednutí daného vozidla na pořízené fotodokumentaci bez dalšího za to, že se nemůže jednat o osobní motorové vozidlo, které by bezpečnostními pásy nemuselo být vybaveno přímo z výroby, že nejde o veterána vyrobeného v době, kdy neexistovala povinnost vybavit vozidlo bezpečnostními pásy. Žalobce byl proto povinen být za jízdy připoután, jak mu to vpředu citované zákonné ustanovení ukládalo. Pro povinnost řidiče být za jízdy připoután přitom není rozhodné, zda jede motorovým vozidlem sám, či nikoli. Žalobce pak neprokázal, že by jeho vozidlo nemuselo být vybaveno bezpečnostními pásy, ani že má výjimku z této povinnosti. Pokud již takovou námitku uplatnil, bylo také jeho povinností ji důkazně doložit.
53. K materiální stránce je snad možno ještě dodat, že pokud žalobce nerespektoval povinnost použít za jízdy bezpečnostní pás, tak že tímto jednáním naplnil formální znaky skutkové podstaty daného přestupku (viz § 6 odst. 1 písm. a/ zákona o silničním provozu), v důsledku čehož je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 - 52). Takové zvláštní okolnosti ale krajský soud neshledal a žalobce ani žádné takové neuváděl. Ve správním řízení tak bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil zaviněně. Jelikož správní orgán neměl dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění (úmyslu), „spokojil“ se s posouzením jednání jako nedbalostním. Takový postup není v rozporu se zásadou materiální pravdy. Nedbalostní zavinění žalobce je vyjádřeno přímo ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

7. Nouzové dojetí

54. V této žalobní námitce žalobce tvrdil, že se nedopustil porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť jednal v souladu s § 5 odst. 1 písm. e) citovaného zákona, podle něhož *„Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen odstranit na místě závadu, zjistí-li během jízdy, že vozidlo nebo náklad nesplňuje stanovené podmínky uvedené v § 52; nemůže-li tak učinit, smí v jízdě pokračovat přiměřenou rychlostí jen do nejbližšího místa, kde lze závadu odstranit; přitom musí učinit takové opatření, aby během jízdy nebyla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a nedošlo k poškození pozemní komunikace ani životního prostředí.“* Žalobce si byl prý praskliny na předním skle vědom a v době zastavení hlídkou policie jel právě na nejbližší místo, kde by mohl závadu odstranit. Z toho dovozoval, že nejednal protiprávně.
55. K tomu krajský soud uvádí, že pokud by tomu tak skutečně bylo, tak nebylo sebemenších důvodů pro to, aby žalobce tuto skutečnost policejní hlídce nesdělil. Krom toho má krajský soud za logické, že v případě pravdivosti tohoto tvrzení by je žalobce jistě doložil ještě poté, např. daňovým dokladem o zaplacení opravy předního skla. To však rovněž neučinil. Krajský soud má proto tuto námitku za účelovou a nevěrohodnou. Krajský soud je zkrátka toho názoru, že pokud by tomu tak bylo, jistě by žalobce takové tvrzení uvedl již na místě přestupku, zcela jistě by však doložil toto své tvrzení někdy v průběhu správního řízení, případně v žalobě. Nic takového se však nestalo.

8. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

56. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
57. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
58. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ještě třeba dodat, že jejich výběr a interpretace byla účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí a jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlavé.
59. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. (viz výrok I. tohoto rozsudku).

V. Náklady řízení

60. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. května 2019

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce